Resebrev Nr 48
13-21 augusti 1973

FÄRÖARNA

SANDOY–SUDUROY–TORSHAVN

Tredje delen av min treveckorsvistelse på Färöarna – nu på de sydliga öarna Sandoy och Suduroy i den färingska arkipelagen. Jag reste i två veckor tillsammans med nyfunne kompisen Håkan. Vädret sommaren 1973 var det värsta och blötaste i mannaminne med regn varje dag, som vi dock trotsade. Vandrade i spännande fjällnatur, lagade mat på stormkök och sov mestadels gott i mitt nyinköpta Grönlandstält i fårbetes-utmarkerna till öarnas många bygder som bosättningar kallas här. Tredje veckan – just när Håkan lämnat Färöarna och tagit båten till Esbjerg, men jag hade fem dagar till att spendera innan det blev dags för mig att också ta m/s Kronprins Fredrik till Danmark – ja då kom äntligen solen fram och jag kunde njuta sköna promenader omkring huvudstaden Torshavn. I strålande solskensväder vandrade jag över fjället till domkyrkoruinen i Kirjuböur som jag besökt på min allra första dag på Färöarna, då i tät dimma och ihållande regn som förtog intrycket av denna intressanta plats. Nu blev det rejält annorlunda. Uppe från toppen av Kirjiböur-fjället hade jag en magnik utsikt över havet och alla öarna i den sydliga arkipelagen.

VÁGAFJÖRÐUR
TÓRSHAVN
NÓLSOYAR FJÖRÐUR
NÓLSOY
KOLTUR
HESTUR
SKOPUNARFJÖRÐUR
SANDOY
SKÚVOYARFJÖRÐUR
SKÚVOY
DÍMUNARFJÖRÐUR
Stóra Dímun
Lítla Dímun
SUÐUROYARFJÖRÐUR
Hvalbiarfjörður
HVALBA
TVÖROYRI
Trongisvágur
Trongisvágsfjörður
SUÐUROY
Vágur
Vágsfjörður

bannað
rusk og
burturkast á
una ella á sjógv
kann verða sektað
havnareglugerðini

SANDOY

13 augusti 1973

Möjligt fara med Kronprinprins Fredrik från Tväroyri

Cafeterian i samhället Sandur på ön Sandoy, klockan är nu 15:30. Dagen började dock i Torshavn och vandrarhemmet där vi stannat en natt efter avslutad expedition till de nordliga Färöarna. Steg upp vid 10 och åt frukost på rummet, jag sprang bort genom ösregnet till en livsmedelsaffär och köpte mjölk samt ett paket honungs-puffar, detta då de inte hade havremix. Detta åt vi jämte bröd, smör och pålägg som vi fått av **Hilma Henriksen** i Klaksvik.

Trots regnet och blåsten beslöt vi att ge oss på en expedition till de sydliga Färöarna genom att fara med båten till Sandoy klockan 12, så vi klädde oss i regnställ och promenerade iväg från vandrarhemmet vid 11-tiden.

På vägen passerade vi DFDS (båtbolagets) kontor, och vi gick in och hörde för Håkans räkning huruvida det går att stiga ombord på båten till Esbjerg i staden Tvöroyri på Suduroy, där båten gör ett två timmars uppehåll. Det funderar nämligen Håkan på, eftersom han ska resa tillbaka till Danmark med båten om några dagar.

Beskedet var positivt – det går bra. Därigenom slipper Håkan betala 30 kronor enkom för att ta sej tillbaka till Torshavn och börja båtfärden därifrån. Vi besökte också turistbyrån och tänkte fråga om de evenuellt kunde ordna med kontakt med någon boende i någon bygd på Suduroy och ordna med uppehälle. Men den trevliga unga flickan som tog emot oss missuppfattade och gav oss enbart båttider,upplysningar om hotell och platser att besöka. Saker jag redan kände till, vi brydde oss då inte om att fråga om privat inkvartering.

Guppig resa i öppen sjö till Skopun

I stället gick vi ombort på M/S Ritan och for iväg tidtabellsenligt mot ön Sandoy (Sandön). Det blev en hård, guppig sjöresa speciellt sedan vi passerat det skyddande Kirkjubøurnäset och hade öppen sjö till Skopun, en ort på norra Sandoy dit vi ankom cirka klockan 13. Flera minibussar väntade på kajen för att transportera passagerare till de olika bygderna på Sandoy.

Vi steg ockå av båten, men struntade i bussarna och gick istället i ösregn genom byn och sedan längs landsvägen söderut i riktning mot huvudorten Sandur och övriga bygder. Först var det grusväg och uppförsbacke ungefär en kilometer, sedan plan mark längs två sjöar, i vilka det sades finnas lax inplanterad, och vidare. Skorna var som vanligt dyngsura redan.

Plötsligt stannade en taxibil och undrade om vi ville följa med. Visst, vi tackade för erbjudandet och så kom vi utan kostnad snabbt till Sandur. Väl där sökte vi genast efter lägerplats. Över ett fält och en gärdesgård, så fann vi en rätt vindskyddad, plan, torr plätt bakom en bergklack. Satte upp tältet och slängde in alla grejorna utom de våta ryggsäckarna. Själva gick vi inte in i tältet för vi ville inte väta ner mer än nödvändigt.

Timmar tillbringade på café i Sandur

Efter att ha kramat ur strumporna gick vi i stället ner i samhället, tittade på hamnen med dess vågbrytare, och sökte sedan rätt på en cafeterian som skule finnas nånstans. Efter att ha frågat på två ställen hittade vi en byggnad utan någon skylt därom. Vi gick in, plockade av regnställen, och beställde kaffe och kaka. Fick en stor kanna kaffe – sju koppar – och två mjuka kakor för 6.50. Billigt i förhållande till andra caféer på Färöarna.

Stannade kvar länge, läste ut **Jan Fridegårds** ”*Trägudars land*”; skrev kort till **moster Maj** i Uddevalla samt till etnologvännen **Bengt Adlers**, samt planerade morgondagens färd. Vi skall ta oss till Hvalba på norra Suduroy med en båt som avgår från Torshavn klockan 08:00. Medan vi satt på caféet blev det uppehållsväder och vi gick ut på en promenad klockan 17, först frågade vi dock om det fanns möjlighet att äta middag och fick beskedet att det serverades klockan 18.

Då Håkan lovat att låna ut pengar till mej ifall jag behöver efter att han åkt hem gjorde jag

slag i saken och gick till affären i Sandur och frågade efter ett par stövlar storlek 42, och handlaren gick ner i källaren för att hämtade ett par svenska Tretorn-stövlar. De kostade 75 kronor. Dessutom köpte jag ett par nya strumpor för 10 kronor. Dyrt, men nu kunde jag njuta av att vara helt torr om fötterna. Mina gamla skor anåg jag vara förbrukade och lämnade därför kvar i affären.
Sedan var vi borta och tittade på kyrkan, med all inredning i ljust trä och med två fina votivskepp hängande i taket. Efter ytterligare några promenader längs vägen igenom samhället var klockan lagom för middag och vi gick tillbaka till caféet där vi fann att det var dukat bara för oss två. Vi fick fyra små smörgåsar med olika pålägg var, och så fårkött med potatis, grönsaker och sås. En kanna te efteråt. Allt detta för 10,50 kronor.

Tältet på sluttande plan

Klockan är nu 19:30, vi ska väl betala och sedan ta oss till tältet. Mina gamla strumpor ligger bredvid mej på elementet för tork, ute tror jag att det regnar igen. I alla fall är det helmulet och dimmigt. Rätt mycket småungar håller till här, i övrigt är vi de enda gästerna.

Lade oss halv nio, då var det endast lite småregnande ute. Tältet var placerat mer sluttande än jag trodde, och det resulterade i att jag inte kunde ligga stilla, jag gled ner mot ene tältväggen i ett i ett. Ett par timmar tog det innan jag somnade. Värmen var det inget fel på. Dels var vi varma, dels var det rätt milt i luften (det var ju helmulet) och vinden hade mojnat helt. Sov utan ytterrock och med öppen sovsäck mesta delen av natten.

SUDUROY

14 augusti 1973

Två nätter på pensionat

Klockan är 21:35, vi befinner oss på Gästingarhúset i Öravik på Suduroy. På grund av det tråkiga vädret – precis som i går regn och blåst med korta uppehåll endast – har vi tagit in på ett hotell som lär var det billigaste på hela Färöarna, undantagandes vandrarhemet i Torshavn. 35 kronor före ett dubbelrum per natt.

Beläget ungefär mitt på ön Suduroy, mellan städerna Tvöroyri och Vagur, ute på landsbygden men vid en flodmynning där mycket fisk ska finnas. Följaktligen bor här en hel del sportfiskare på hotellet, som inte är ett vanligt sådant utan mer som ett gästhem. Här finns en cafeteria, men också ett kök där man kan laga mat själv. Det gjorde vi när vi kom hit vid 16-tiden. Åt frystorkad höns med ris,och för att bli mätta tog vi också och lagade till rotmos, jag hade ett paket med från Sverige.

Åt på rummet som är rätt litet, består av två sängar, tvättställ och ett skåp, inget bord och inga stolar. Därefter gick vi bort till cafeterian i andra ändan av korridoren på enplansbyggnaden och drack kaffe och åt en simpel bakelse, äppelmos, skorpsmulor och grädde i en skål.

Dödströtta gick vi sedan till rummet och sov två timmar. Därefter har jag suttit och undersökt båtförbindelser av intresse för mej sedan Håkan farit hem. Vi ska stanna två nätter här, och i morgon skall vi göra en utflykt till den sköna lilla bygden Fámjin på västsidan av Suduroy. Alla Suduroys övriga bygder ligger annars på östsidan, då västsidan är ett nästan oavbrutet lodrätt stup från nord- till sydspetsen av ön.

Strosade i regnet

I morse vaknade vi i Sandur klockan 08:15 och fick då vi brått att göra oss i ordning för att komma med båten. Käkade ett par mackor och så iväg i regnet. Skyndade ner till hamnen, som förresten håller på att byggas ut, i en jättelik grop innanför hamnpirarna och hamninloppet som spärrats av arbetar en massa människor med bergsborrning och bortkörning av sten.

Vi hejdades av en taxichaufför som undrade om vi skulle med båten och var vi bott med mera. Han upplyste oss om att båten skulle anlöpa Sandur först omkring kl 11, så vi hade ingen anledning till brådska.

I över en timme gick vi alltså fram och tillbaka och strosade i regnet, tittade på arbetarna nere i gropen. Mig gjorde det inget, jag var ju nu helt inkapslad i regnkläder men Håkan som saknade byxor till sitt regnställ fick lida av våta byxben som förde ner vatten i stövlarna, trots att han hade byxorna utanpå, och han började frysa.

Så småningom kom båten, en liten kutter, och vi klev ombord och ned under däck. I fören på båten fanns några träbänkar. Vi hade hoppats på snar avfärd, men icke – det var fullt med varor från Torshavn och det omständiga lossningsarbetet skedde med hjälp av fartygets vinsch, och det tog 45 minuter.

Våldsam dyning i krabb sjö

Sedan ut på havet, våldsam dyning. Försökte vila och inte må illa, men båten krängde mer och mer i den krabba sjön och plötsligt kände jag hur saliv rann till i munnen och att det var nära till explosion.

Då gällde det att genast gå upp på däck, och väl där lossnade spänningen omärkligt. Det var nu upphållsväder och jag höll mej därför uppe på däck under resten av båtresan. Men man kunde emellertid knappt röra sig på båten utan att flyga iväg över hela däck, det gällde att hålla sig fast.

Efter bara en halvtimme stannade vi till vid en bygd, som måste vara Skuvoy (den

lilla fågelön syd om Sandoy). Trots att vi enligt tidtabellen inte skulle stanna till där skedde det ändå. Någon riktig hamn fanns ej, så båten guppade och slog i piren med våldsam kraft. Snabbt hoppade 4 personer med ryggsäckar på ombord, en av dem med imponerande fotoutrustning.

I dimman tyckte man sig se en ljus horisont som givetvis bara var en illusion – man såg absolut ingenting i horisonten. Vi passerade rätt tätt en mindre ö med branta stup överallt och med dimman döljande toppen. Det var Stora Dimun, där det faktiskt ännu bor en familj om sommaren trots mycket svåra förhållande.

Det är ännu svårare att komma i land där än på Mykines, Färöarnas västligaste ö och den mest kända fågelön. Dit kan man ju faktiskt ta sej reguljärt med båt om det inte blåser för hårt och om strömmarna är de rätta. Håkan satt där nere och hade sina stövlar på tork, jag stod på fördäck och tittade ut, och längst fram stod killen med fotoutrustningen och stirrade intensivt på fåglarna i luften med hjälp av kikare.

Träfffde fältbioiog från Svedala

Plötsligt frågar han mej på svenska om jag är där på semester. Det visar sej att han kommer från Svedala, är fältbiolog i Malmö och därmed mycket god bekant med fältbiologerna i Lund inklusive mina vänner **Urban Emanuelsson** och **Lars Sylvén**.

Han var nu för andra gången på Färöarna och denna gången hade han stannat i tre månader för att fotografera. Han hoppas skriva en bok om öarna och därför vill han vara här så länge och samla material. Största delen av sin utrustning förvarar han en bil i Torshavn. I övrigt är han runt och tältar, nu senast hade han tilbringat en hel vecka på Skuvoy, och nu var han på väg tillbaka till Mykines för att se flyttfåglarna dra söderut.

Ingmar Johansson hette han, och var världens gladaste människa, och glad måste man nog vara om man inte ska misströsta av allt regnandet. I hela juni månad var det inte en enda solskensdag, och dagstemperaturen höll sig krig 10 grader. Juli var inte mycket bättre – och den observationen stämmer ju med vad jag hört av lokalbefolkningen. Han reste ensam, men därigenom hade han fått kontakter överallt, där han kunde bo vid behov.

Plaskblöt och nedkyld av den bitande vinden

Framme i Hvalba, andra destinationen på Suduroy, klockan14:30. Båten hade tagit hela 6,5 timmar från Torshavn. Visserligen hade den då gjort stopp på fem ställen men direktbåten tar ju bara tre timmar (och Kronprins Fredrik på återvägen två timmar). Vi betalade nu för båtresan från Sandur till Hvalba,15 kronor per person.

Ingmar skulle fara med samma båt på returresa tillbaka till Torshavn, så vi skildes åt. Kom iland till ett intensivt regnande. Det var nästan så man blev ledsen. Det var omöjligt att

ens stanna och laga middag utan att bli plaskblöt och nedkyld av den bitande vinden.

Vi skulle gå över fjället söderut, ner mot Tvöroyri på Suduroys östra kust, ty landsvägen bestod bland annat av en lång tunnel och vi saknade lust att åter smyga genom en sådan. Men Hvalba var ett långsträckt samhälle och vi gick och gick. När vi trodde att vi var igenom och funnit platsen för stigens början, gick vi träget mot regn och vind på en grusväg in från stora vägen. Efter en kvart kom vi fram till en kust, men fel kust, västkust, alltså hade vi gått fel.

Upptäckte genast på kartan vari vårt fel bestod. Vi hade förväxlat två vägar och gått och gått åt väster istället för åt söder. Nu gick vi rätt, passerade stora landsvägen (mot tunneln) och bort mot en liten bygd varifrån man skulle ta sig över fjället. Passerade den stora ån Dalsås delta och så såg vi vårt fjäll resa sej bakom husen och hagarna.

Taxiförare körde oss till gästhem i Öravik

Innan vi lämnade vägen pausade vi och kände den iskalla vinden som skulle komma till att bli än värre på andra sidan fjället. Började fundera på om vi inte skulle kunna göra något annat. Just då kom en taxibil förbi med en dam som passagerare. Den skulle in till en bygd i närheten, begrep vi, och vi hade därför tid på oss att bestämma hur vi skulle göra.

När taxin kom på retur stannade vi den och bad chauffören, en yngre man som hade rätt svårt att förstå svenska, att köra oss till Öravik. In med ryggsäckarna i bagaget och så iväg. Genom tunneln och så ned i ett område, fullt av bebyggelse, förbi avtagsvägen till Tvöroyri, och så ytterligare en bit, hit till Öravik, och gästhemmet, här var upphållsväder. Chauffören följde med och förklarade för värdinnan att vi ville ha ett rum. Det gick fint, nr 10, så skrev vi n oss i liggaren och fann att vi var de första nyanlända gästerna på två dagar. Packade upp allting och lade det våta på tork.

Klockan är nu 23.05, Håkan har sovit sedan en timme tillbaka, i ett annat rum hörs småbarnsskrik då och då, själv är jag vansinnigt trött – har nästan ont i huvudet. Har nu själv börjat läsa den hyperintressanta boken ”*Afrikas historia*” av **Basil Davidson**.

15 augusti 1973

Fiskade i älvmynningen

Gästhemmet i Öravik, i cafeteterian, klockan är 20:00. Sitter här och skriver dagbok, skriver vykort (Lars Sylvén, **Helmer&Hulda** i Mjölby, **Mattias Höglund** och **Eva-Lott Bernekorn**) och läser ”*Afrikas historia*”, dock inte på samma gång.

Det har faktiskt varit mest uppehållsväder i dag, fast de regnskurar som förekommit har varit desto intensivare. Det ösregnade när vi vaknade vid 09:30. Jag var borta i köket och undrade om jag kunde köpa mjölk, och fick veta att de bara hade torrmjölk. Jag fick något hekto i en foliebit utan kostnad, och så blandade jag till lite grand för att ha till honungspuffarna och frukosten. Utöver det åt vi av Hilmas färdkost.

Vi hade sannerligen ingen lust att sitta inomhus hela dagen så vi beslöt att åtminstone gå ut och fiska vid älvmynningen. Klädde oss i regnkläder och plockade ihop kastspöet, ut för att finna att regnet upphört. Stod och kastade en stund men tröttnade och slutade. Ställde spöet och gjorde en promenad i stället.

Landsvägen söderut, vi gick backe efter backe och efter varje krön en ny snirklig stigning. Efter någon timmes rätt slappt, mållöst vandrande beslöt vi oss beslöt vi oss för att gå till Vagur, med 1 560 invånare, Färöarnas fjärde stad. Detta beslöt vi utan att ha karta med oss och vi visste därför ej hur långt det var (distansen är över en mil).

Rätt snart kom vi upp i dimman, en tjocka med högst 10 meters sikt. Vi gick kilometer efter kilometer på den smala asfalterade vägen, gick åt sidan när vi hörde bilar komma, såg intet av den eljest så förnämliga utsikten ut över havet. När vi gått en halvmil kom vi åter ut ur moln och dimmor och fann att vi då var vid en mindre bygd, som definitivt inte var Vágur, men vad det var svävade vi i ovisshet ända tills vi kom hem igen. Det var Hov, halvvägs till Vágur.

Fjällvandring i dimma

Vi var trötta på att gå och fortsatte inte längre. Efter att ha promenerat igenom byn och ha betittats av nyfikna manniskor gick vi åter i riktning mot Öravik. Vivar på det klara med att vägen kunde göras kortare om man gick rakt från Hov norrut över fjäll och upp på berget till landsvägen istället för att följa densamma hela vägen i dess vinklingar.

Det gick fint, fast det var rätt brant och tills man kom in i dimman. Efter lite klättring med utnyttjande av händerna kom vi upp på den platå där vägen löpte. Klockan var nu 14:30, och 1,5 timme tog det sedan att gå hela vägen tillbaka. Ett skyfallsliknande regn tvingade oss ta på regnställen, jag hade haft det i fickan dittills.

Åt en god middag efter hemkomsten, Kycklingsoppa (fyra portioner) och smörgås. Beställde en kanna kaffe efter. Vi åt ute i cafeterian, det får man nämligen göra med sim egen mat också. Ute har det blåst upp till halv storm, men det är uppehållsväder.

Imorgon ska Håkan med Danmarksbåten härifrån Trongisvágur, 4-5 kilometer bort. Den går klockan 20:00. Själv planerar jag ta mig till Torshavn först dagen därpå, och jag avser att tälta i morgon natt.

Jag har fått låna 100 svenska kronor av Håkan, och han har sagt att han gärna vill ha kopior av mina bilder, så det kanske inte behöver bli någon återbetalning av de 100 kronorna. Jag har fem hela dagar efter att Håkan stuckit, och de hade jag om inte vädret blir allt för otrevligt tänkt tillbringa på ön Vágar, väster om Streymoy, varifrån man sedan eventuellt kan ta sej över till Mykines.

Konditoribesök i Tvöroyri,

Har suttit här i en timme nu och skrivit kort till **Olle Görman** och etnologivännerna **Gunilla** och **Per-Gunnar**, samt storfikat – kaffe och vetekrans med god fyllning samt god kaka. Har även köpt ett nybakat franskbröd. Kl 14.30 skall jag med båten till Torshavn.

Vädret i dag har varit dåligt, om än mest uppehållsväder. En kraftig blåst har pinat mig när jag låg i tältet på utmarken alldeles ovanför staden. Gick upp vid 09:30, käkade honungspuffar med torrmjölk (inrörd i bäckens vatten) och smörgås, men blev varse att brödet var mögligt och osten övermogen. Plockade ner tältet i kamp mot vinden och gick ned i staden 11.30.

Först till posten och lade på korten till familjen **Gustafsson**, morbror **Thorsten**, **Stefan Nilsson** och **Anders Olsson**. Därefter till snabbköpet, där jag inhandlat maten och fick pengar tillbaka för den dåliga maten. Sedan hit till kondiset för att få värme.

I går kom alltså Håkan och jag hit från Öravik. Vi gick upp vid 10, käkade frukost, packade, betalade gästhemmet 70 kronor för två nätter och två personer och gav oss sedan iväg. Då på förmiddagen var det ljuvligt ute, om även ingen sol – milt uppehållsväder och vindstilla. Vi började vår vandring runt fjorden, Trongisvagsfjördur, och gick i rask takt de 7 kilometrarna det gällde.

Hela ena fjordsidan är bebyggd med hus längs landsvägen och därmed är samhället Tvöroyri (och det sammanvuxna Trangisvågur) ett väldigt långsträckt sådant och det är bara en kortare del, vid hamnen och kyrkan, där det är bredare. Vi tog oss uppför sluttningen, som är intensivt uppodlad upp till utmarken och alldeles ovan för stadens vattenreservoar satte vi upp tältet, och fann att det var dyngsurt sedan sedan vi tog ner det i Sandur för tre dagar sedan. Nu torkade det dock snabbt upp i den ökande vinden och inuti torkade jag lite med en handuk.

Vi satte bara in våra grejer, så gick vi ner i staden för att titta på densamma och uträtta en del ärenden. Efter en promenad genom staden var klockan 14, och vi gick till banken. Jag växlade de 100 kronor jag fått låna av Håkan och fick ut 135 danska. Sedan till posten där jag postade en del kort.

Sökte skydd mot dagens regnande

Vid denna tiden började dagens regnande, och vi tvingades söka skydd. Först till en affär för att handla grejor till oss bägge, Håkan inför båtresan, jag inför fortsatt tältande. Köpte sålunda bröd, ost, korv, torrmjölkpulver, ett paket puffar, ett paket jello-mix och en förpackning Flora. Inklusive en bunt vykort gick det på 29 kronor. Därefter besökte vi kondiset och drack kaffe och åt en halv vetelängd. 7 kronor för bägge. Köpte även lite godis.

Vi kunde inte bara sitta inne hela dagen, så vi gick ut en sväng trots regnet och gick ned i hamnen. Nio stora trålare, exakt likadana, var där nere och allihop hade flaggspel uppe och massor av folk var ombord. Vi undrade över vad det kunde vara, men enligt dagstidningen rörde det sig om ett kubanskt trålarbesök, och nog stod det Habana på dem, men å andra sidan stod det Torshavn också, och det var bara den färöiska flaggan hissad i aktern.

Vi beslöt att äta ute och gick till den enda restaurangen i staden, på Hotel Tvöroyen, och

fick givetvis veta att middag serveras först klockan 18. Då var den 16:45. Jag gick dock in och satte mej, fick en kanna kaffe, medan Håkan gick upp till tältet för att hämta sin ryggsäck för att sedan kunna gå direkt från hotellet till båten. Kronprins Fredik kulle anlända från Torshavn klockan 18 och stanna i hamnen till klockan 20.

Till middag blev det fullsatt i restaurangen, av alla hotellgästerna och bland dem var en engelsk gupp under ledning av en person som troligtvis var guide, ty det var samme man som ledde den lilla grupp engelsmän i marschkängor och små ryggsäckar som reste med samma buss som vi den 5 augusti till Tjörnavik och Saksun, och vi senare mötte uppe på fjället eftersom vi började från varsin utgångspunkt.

Middagen var synnerligen torftig – efter en liten god skinkomelett väntade huvudrätten som bestod av tre bredda smörgåsar, visserligen med goda pålägg, men otilräckligt. En kanna te till, och så kostade det 13 kronor. Dock glömde de debitera mig för mitt första kaffe, så jag sparade lite.

Håkans hemresa

Strax efter klockan 19 gick vi ner till hamnen. Båten hade kommit in något försenad 18:15 och folket som följt med från Torshavn strömmade nu runt i hamnområdet. Håkan och jag skildes från varandra fullständigt odramatiskt, han steg ombord, och jag gick själv direkt upp till tältet.

För mörkt inne i tältet för att läsa eller skriva, och för dystert väder ute så jag mig i sovsäcken redan 19.30 och lade mej för gott. Kunde dock inte sova förrän många timmar senare, dels på grund av tankspriddhet, och dels och framför allt på grund av den obarmhärtiga vinden som slog mot tältet och fick mej att börja oroa mej för huruvida tältpinnarna skulle sitta kvar i marken.

Några hade nämligen redan innan visat en benägenhet att lossna i den våta lösa marken. Somnade i alla fall så småningom och vaknade följande morgon fortfarande med tältet orubbat.

Min båt till Torshavn inställd

Båten kom inte! Jag gick ned i hamnen lagom till 14.30 för att fara med m/s Pride till Torshavn, men inte låg där något passagerarfartyg. Frågade en fiskare men han påstod att Pride inte skulle komma i dag. Ändå stod det i tidtabellen.

Villrådig ställde jag mig i lä bakom ett magasin, och då kommer några andra fiskare och vill ha en pratstund. Jag frågar dem om båten, och de vet att den ska komma men att den kanske är försenad. För säkerhets skull gick en av dem ort till hamnkontoret och förhörde sig.

Efter en stund får jag veta, vad jag senare läste om i tidningen, att m/s Ternan, på linjen Klaksvik – Fuglafjördur (där jag åkte för någon vecka sedan) i går kväll i tjock dimma ränt upp på land och med anledning därav trafikerar tillfälligt Pride den linjen. Med följd att det endast finns en båt mellan Tvöroyri och Torshavn, och den avgår kl 8.00 på morgnarna.

Jag tvingades sålunda stanna ytterligare en natt i Tvöroyri. Ett tag funderade jag på att ta in på hotellet men priset därför fick mej att övervinna frestelsen. Upp på berget alltså, och upp med tältet i hård blåst. När allt var klart lagade jag till middag – frystorkad köttfärs med champnioner och ris, som var underbart gott. För att ha något gott på kvällen lagade jag till Jellon och ställde den i ”kylskåpet” för att stelna.

Afrikas historia skändligt behandlad

Sedan ned till kondiset och satt där ett par timmar, drack kaffe, åt choklad och läste vidare om Afrikas rika av västerlandets nationer så skändligt behandlade historia. Det var enastå-

ende järnålderskulturer i Afrika – Ghana, Mali, Benin med flera. Ända fram tills den utarmande slavhandeln och den europeiska kolonialismen som bröt ned allt som kom i dess väg: kulturer, handelsvägar, statssystem och blomstrande städer. Fram tills dess låg Afrika på samma utvecklingsnivå som Europa.

Innan affärerna stängde hann jag in och köpa en 2 deciliters hållbarhetsbehandlad grädde. Upp till tältet kl 19.30, käkade jello med grädde, som trist nog smakade illa.

Otroligt nog hade vinden nu lättat och det var enbart angenämt att sitta i tältet. Lade mig 20.30 och somnade snart, men sov rätt oroligt därför att jag ju måste med morgondagens båt kl 08:00 och alltså gå upp senast kl 7. Så tidigt har jag inte vaknat någon morgon hittills på Färöarna.

TORSHAVN

19 augusti 1973

Biobesök tlll svensk skitfilm

Vandrarhemmet i Torshavn. Tiden har just passerat midnatt. jag bor ensam på andra våningen med ett litet skrivbord vid fönstret med utsikt norrut. Kom hem för mindre än en timme sedan efter att ha varit på Torshavns bio och för 8 kronor sett svensk långfilm av **Arne Mattsson** – ”*Bamse*”, som var usel.

En stenrik affärsman omkommer i en trafikolycka, hans son får veta att han haft en älskarinna (Wenche), söker upp henne och är sur. Han blir allt eftersom själv förälskad i henne och följer med henne till Själland (vackra bilder av stränder, bokskogar och korsvirkeshus), modern får veta om det hela, allt tycks lösa sej och så när Wenche fått veta att hon fått barn med affärsmannen blir hon glad och så går hon och dränker sej i havet.

Hela tiden är det dubbla scener, man får se hur affärsmannen och Wenche hade det, och hur sonen och hon agerar i samma situationer, Wenche tänker bara på den avlidne. Kass film, för att locka publik har danskarna typiskt nog satt titeln ”*Hon älskade en sommar*”, med anspelning på " *Hon dansade en sommar*" (också film av Mattsson, och med samma kvinnliga skådespelare i båda filmerna.

Jag hann med båten i morse i Tvöroyri med god marginal. Redan kl 6 vaknade jag, och gick upp en halvtimme senare. då jag var orolig att klockan kanske gick fel packade jag snabbt ihop och tog mig ned till båten klckan 07:40. En riktigt stor båt – dock endast 250 passagerare, men med stort lastutrymme för bilar och dessutom hytter man kunde hyr.

Massor av folk och bilar trängdes på kajen för att följa med. Genast efter ombordstigningen ställde jag mig i biljettkön och köpte biljett tilll Torshavn för 30 kronor. Den skulle man avleverera vid avstigningen i Torshavn. Fick ingen plats där uppe utan tvingades sätta mej under däck, framme i fören (sämsta möjliga sjösjukeprofylax).

Strålande solsken från molnfri himmel

Satt och läste tills vi satt fart och även en bit ut i fjorden. Men när vi sedan kom ut i öppen sjö och en hård sjögång började kände jag det lämpligare att gå upp på däck, akterut för att se på utsikten. Det var en fantastisk tur med vädret i dag, strålande solsken från en molnfri himmel och med god sikt.

Till skillnad från då vi reste från Sandoy till Suduroy – och knappt såg någonting men ändå trodde att det var fin sikt, den förädiska dimman –såg man nu på samma gång hela Suduroy från Sandvik till Hov; den lilla klippön Lilla Dimun (den minsta av de 18 öar man räknar som Färöarna, och samtidigt den enda obebodda av dessa 18). Dessutom den intilliggande långsmala men i övrigt lik sin grannö Stora Dimun; Skuvoy och så sydsidan av Sandoy.

Vid det här laget rusade det ut folk i ett och slängde spypåsar överbord. Sjuka barn kom ut, och nere under däck försökte alla sova fast det doftade av uppkastningar. När vi väl kommit in i lä bakom Sandoy blev det hela dock lugnare och resan blev plötsligt inte våldsammare än en

Öresundsresa. Passerade Kirkjuböur till vänster och kunde sedan se det fjäll som jag gjorde min första vandring på, till höger följde vi Nolsoy, som bildar ett effektivt skydd åt Torshavn.

För första gången såg jag Torshavn i solsken, och det var imponerande, mer än man kan ana i annat väder. Massor av folk väntade på kajen, själv gick jag den vanliga vägen upp till vandrarhemmet långsamt för att kunna njuta av solen och den fina sikten. det har tidigare bara varit två ordentligt fina dagar, och det är faktiskt dem man kommer ihåg mest. Håkans och min första gemensamma fjällvandring från Tjörnavik till Saksund då vi hade en underbar solnedgång uppe på fårbergen. Den andra solskensdagen upplevde vi ute på Fugloy.

Träffade den trevliga kvinnliga vandrarhemsföreståndaren – hon kände genast igen mig, jag fick ett eget rum, packade upp mina resedetaljer och så gick jag ut på stan. Planerade att inhandla något gott till middag – men affärerna hade precis stängt. Köpte istället landets tidning – *Dimmallaetting* (mest på färingska, en del artiklar dock på danska), och satte mig på en bänk i centrum och läste den.

Mysteriet med kubanska trålarna löst

Trålarmysteriet löste sig: Färöarna har inköpt nio stycken trålare för en klumpsumma om drygt 9 miljoner kronor från Kuba, trålare som Kuba beställt för tre år sedan från ett östtyskt varv, men som inte kubanerna fick någon användning för. Nu hade trålarna precis kommit hit från Östtyskland (DDR) med östtysk besättning, och tidningsledaren behandlade detta djärva köp.

Sedan gick jag till konditoriet, som är ungdomscentrat nummer ett i Torshavn och drack kaffe och åt tårta. Gick på 5,65, men satt länge och läste om Afrika i gengäld. Så småningom tog jag mej upp till vandrarhemmet och lagade till middag: grönsakssoppa och smörgåsar. Medan jag åt kom en dansk kille och skulle göra sin middag. Han hade inte mycket positivt till övers för Färöarna, vantrivdes med framför allt vädret. Därför hade han precis lyckats ändra sin hemresedag så att han ska resa med båten till Danmark samma dag som jag.

Jag stack upp på rummet och delade upp min packning i två delar, en med väsentligheter för att kunna göra en tur om två nätter på ön Vagar, väster om Streymoy, dit jag beslutat

att ta mig imorgon, en med oväsentligt. För att komma till Vagar sig dit måste man emellertid först åka bil upp till staden Vestmann – något som kostar 18 kronor och sedan åka båt över till Oyrargjögv, vilket kostar 7 kronor – och det innebär 50 kronor för tur och retur, något avskräckande.

Om jag haft längre tid på mej, och haft för avsikt att ta mej vidare över till Mykines från Sögvagur på Vagar hade det inte varit någon tvekan, men nu när jag bara tänkt gå lite runt på Vagar är det mer tveksamt. Visserligen lär Vagar vara speciell med en något jämnare fjällvärld än övriga öar, men i stort sett ser det väl likadant ut där som på alla de andra öarna där jag varit.

Innan jag stack ner på stan kl 20.30 hann jag läsa ut ”*Afrikas Historia*”, som skrevs 1968 och därför täcker händelseutvecklingen till dess. Efter att ha läst boken förstår man bättre varför det är så många svårlösta problem som afrikanska stater har i dag.

Klockan är nu 19.30, ja sitter åter på Torshavns cafeteria. Efter mycket funderande och tveksamhet har jag beslutat att inte fara till Vagar utan stanna i Torshavn resten av tiden här fram tills hemresan på onsdag.

Att detta beslut inte utesluter fjällvandringar bevisade jag i dag. Steg upp klockan 9 och fann att det även i dag var klart väder och ibland soligt. Inte molnfritt men inte heller några regnskurar (det kom det däremot ett par stycken igår trots att det under första hälften av dagen rådde strålande vädret).

Åt en stabil frukost i dag – havregrynsgröt (på havregryn jag hade med mig från Sverige), mjölk (torr) och brun farin (som Håkan och jag fåt av Hilma i Klaksvik). Dessutom rostat bröd. Träffade en engelsk tjej, som var väl bevandrad i Sverige, och även hade lärt känna Svedalakillen jag träffade på båten till Suduroy.

Traktor och kornåker i Hoyvik

Efter frukost och beslut om att stanna, gick jag ut på vandring, norrut från vandrarhemmet en liten väg utmed kusten till den lilla bygden Hoyvik. En hel del folk från Torshavn gick på de stigar som från olika håll ledde ut till havet strax före fyren vid Hoyvik. Jag klättrade dock förbi klipporna som avslutade vägen och kom ut på en annan väg till Hoyvik. Den löpte i en liten dal som var synnerligen bördig.

Vid en av gårdarna fick jag som en överraskning se en stor traktor, den första jag sett på Färöarna. Ännu mer förvånad blev jag när jag upptäcker mitt ute på fältet bredvid potatislandet en liten kornåker om kanske 200 kvadratmmeter. Strax ovanför låg två drivhus, där stora växter av för mig okänd sort grodde.

Ifrån Hoyvik fortsatte en väg till nästa bygd eller rättare sagt *byling*, som de allra minsta bygderna kallas, nämligen Hvitanes. Därifrån hade man utskt över fyra fjordar förutom At-

lanten. Söderut mellan Torshavn och Nolsoy hade jag Nolsoyarfjördur, åt nordväst Kaldbaksfjördur – en vik på Streymoy; i norr Tangafjördur som är den sydliga delen av Sundini, sundet mellan Streymoy och Eysturoy; och i nordost Skalafjördur – en vik på Eysturoy kring vilken en intensiv jordbruksbygd är belägen med bygd på bygd, och så slutligen i öster mellan Eysturoy och Nolsoy ser man Atlanten.

En kraftig vind från nordväst gjorde havet upprör, men på land märktes inte mycket av vinden eftersom högre berg låg i vägen i nordväst.

Från Hvitanes följde jag i stort sett kusten längs Kaldbaksfjördur för att komma fram till bylingen Sund, bestående av två gårdar utan väg.

En lättframkomlig om än på vissa ställen sank terräng var det och efter en tre kilometer från Hvitanes kom jag plötsligt på en väl upptrampad stig som förde ner från fjället och sedan följde kusten till Sund. Gick bort mot Sund, men när jag kommit så nära att jag såg det, stannade jag, vilade en stund och följde sedan stigen tillbaka och upp på fjället. Väl där uppe vidtog rösning, och på 200 meters höjd var jag så högt jag skulle och där blev jag mäkta imponerad. En stor fjällhed med högt saftigt gräs, underbara små bäckar och fågelpölar helt skyddat från vinden och med utsikt över havet. Här skulle jag velat tälta!

Passerade Torshavns torvtäkt och vattenreservoar

Efter att ha passerat denna platå påbörjades ett långsamt nedåtgående. En liten väg tog vid och ledde ned i Torshavn, passerade en väldig torvtäkt och så Torshavns vattenreservoar. Snart var jag nere i bekanta trakter, kom ned till fotbollsplanen och den planterade skogen. Massor av folk var på stadion och betittade en fotbollsmatch. Jag stannade till en stund utan att betala två kronor i inträde och beskådade de medelmåttiga fotbollslagen och den heltända publiken i det vackra söndagsvädret.

Klockan var nu 15.30, jag var dödshungrig och gick hem och lagade till frystorkat dillkött. Det tog dock hela 30 minuter, ty först skulle man lägga de torra bitarna i blöt 10 minuee, sedan skulle man koka i 20 minuter. Gott blev det i alla fall, och som tilltugg åt jag rostat bröd.

Började läsa en ny bok i dag – **Alf Åbergs** ”*Guds gröna ö – en bok om Republiken Irland*”. Skriven redan 1956 men utgiven 1968, ingen aktualitetsbok precis.

17.30 gick jag ned till stan igen, strosade runt och stannade sedan på cafét då konditoriet var stängt. Hörde lite skivor i jukeboxen och drack kaffe och käkade medhaft godis. Vid stängningen kl 20 gick jag runt i staden igen, ned till hamnen där jag var ute på piren och kollade de nio trålarna. Det var ett allmänt söndagsnöje, och alla kom i bilar, körde ut på piren, tittade och vände. Massor av människor var också i rörelse i centrum gående. Vid 20-tilll 21-tiden kom så alla båtarna in från Suduroy, Eysturoy, Klaksvik och Skopun vilket givetvis föranledde stor uppmärksamhet.

Gick upp till vandrarhemmet klockan 21 och betalade för 4 nätter, inklusive utnyttjande av kök och dusch, totalt 52 kronor. När jag sedan satt på rummet och skrev de sista vykorten, till etnologivännerna **Sten-Olov** och **Vladan Zivkovic**, kom plötsligt tanten upp och

meddelade att det skulle komma en fransman att dela mitt rum. Två minuter senare kom denne och sedan hade jag åter trevligt sällskap.

Bernhard nytt ressällskap

Han hette **Bernhard** och hade kommit med samma båt som jag den 31 juli från Esbjerg, och faktiskt skall han också fara hem med samma båt nu på onsdag. Och hör och häpna – han har också ekonomiklassbiljett som jag, hans bädd är B635, medan min är B631. Han har tillbringat en vecka på Vagar och Mykines, och en vecka på de nordliga öarna, men inte varit på de sydliga. Något omvänt vad jag har gjort.

Vi bytte erfarenheter och roliga minnen av våra respektive tält-turer. Nu är klockan prick 23, jag sitter på rummet och skriver, medan Bernhard gör sig i ordning för att sova. Han, liksom jag, har ändrat på sina läggtider genom tältningen och 21:00 är hans vanliga tid vilket medför att han är våldsamt trött nu. Jag däremot har en alldeles för inrotad vana vid sena läggtider för att jag skulle påverkas av en kortare tids förändring och följaktligen är jag i mitt esse just nu.

Imorgon skall jag växla 40 svenska kronor som jag haft med mej från Sverige för att sedan kunna veta hur mycket jag får göra av med (jag måste tänka på hemtransporten från Esbjerg) på inköp av böcker, mat och annat. Jag skall även gå på apoteket och höra om sjösjukepiller, det är bäst att förbereda sej om blåsten skulle hålla i sig tills hemresan. Även om jag inte blir sjuk, blir jag ur form vid sjöhävning, kan varken läsa eller eller skriva utan bara sova.

Jag funderar också på att köpa en LP-skiva med färöisk folk- och dansmusik men det blir kanske alltför dyrt. En vanlig LP kostar faktiskt 55 kronor (drygt 40 svenska!).

20 augusti 1973!

Storhandlat inför hemresan

Efter en strålande solskensdag utan ett moln på himlen sitter jag nu på rummet och klockan är 21:30. Bernhard har lagt sig, och en tysk kille som nyss anlänt håller på att göra sig i ordning.

Gick upp klockan 9 i morse och åt gröt och smörgåsar innan jag gick ut på stan. Postade brev och kort, och gick till banken för växla pengar, och till apoteket för att köpa sjösjukepiller. Sedan strövade jag runt, gick till bokhandeln och letade efter böcler att inhandla.

Köpte ett häfte med närmare 40 fina färgbilder med olika färingska motiv. Köpte också ett skrivblock samt en pocketbok som jag redan börjat läsa – *”Operaälskaren*” av **Klaus Rifbjerg**. Handlade sedan i ett snabbköp en burk spaghetti och en burk jordnötssmör, och i ett bageri köpte jag sluligen ett halvt nybakat rågbröd för 1,75.

I en skivaffär beställde jag en skiva med folkmusik att hem till mig mot postförskott, den kostar 49 kronor. Efter allt detta handlande visar det sig att mina pengar är nästan slut. Nu har jag ju dock all mat jag behöver för de sista dagarna och boendet är betalt. Åtestår 27 kronor till förfogande för diverse, kan gå till fika och choklad i Torshavn och på båten.

Då de danska skolorna har haft terminsstart idag har det vimlat av ungdomar på gatorna och i bokhandeln ty skolböckerna tycks eleverna få betala själva – eller om möjllgen får någon ersättning.

Besökte konditoriet vid 13-tiden, men eljest har jag försökt låta bli att slösa pengar alltför snabbt. I stället satt jag nere i hamnen i gott och väl en timme och njöt av solskenet och läste en skrift om Färöarna som man fick gratis på banken.

Sex lokala tidningar

Klockan 15 gick jag upp till biblioteket och tillbringade ett par timmar. Kollade igenom och fann att det ges ut sex tidningar här, men de flesta är inte dagliga, en tidnings senaste nummet var publicerat 30 juni, en annan 18 juli. Studerade åter ryktbara folkminnessamlaren och språkforskaren **Jens Christian Svabos** färingska ordbok från 1770-talet, fick betydligt

mer i utbyte av verket nu när jag varit runt på öarna och besökt platser som omnämns i boken. I i tidskriftsrummet fanns flera intressanta tidskrifter.
Bland annat en samling av alla tidningsartiklar i Sverige, Danmark och Norge om Färöarna. Sålunda kunde jag nu läsa artiklar från udda källor som Sundsvalls Tidning, norska Sjöfarts-tidningen med flera. Toppen.

En sällsynt osympatisk engelska som jag träffade igår kom åter idag. Hon tycker inte om socialism och den svenska ”diktaturen”. Hon ogillar internationalism och att människor utan bildning ska få regera (majoritetsstyre), förordar istället aristokrati och konservatism. Här har hon jobbat på fiskfabriken och tjänat mycket pengar, men hon spydde galla över färingar som hon inte tål. Gick upp på rummet för att slippa ifrån hennes vidriga människosyn .

KIRKJUBØUR

21 augusti 1973

Trevlig tjej från Ålesund med rika erfarenheter av livet på Färöarna

Jag har nu bara 21,50 kronor kvar att spendera, det trots att jag har köpt böcker för 60 kronor. Förklaringen att de skickas tilll mig mot postförskott. Det blev änu en magnifik dag tack vare det strålande solskenet. Det kändes vädermässigt som den första dagen i oktober förra året i Sverige, med skarp sol, lätt kyligt och en njutning att sitta i solen.

Jag steg upp klockan 9, då ensam på rummet. Bernhard hade farit tidigt till Sandoy och tysken till Suduroy. Jag lagade gröt av mina sista havregryn. Jag fick en trevlig norska till sällskap i köket.

Hon kom från Ålesund och hade varit här i två månader, mest bott på en gård på Sandoy och kommit väl in i vardagslivet, träffat lokalbefolkning och stortrivts. Kul att snacka med och med en mängd vettiga synpunkter. Med sina rika erfarenheter av livet på Färöarna utgör hon en en våldsam kontrast mot den engelska kvinnan som varit en gång i Göteborg och därefter anser sig kunna slå fast att alkoholism är ett mycket större problem i Sverige än i

Storbritannien.

Beslöt mig för för att ägna dagen åt Kirkjuböur-fjället. Första dagen jag efter jag anlänt till Färöarna gick jag ju över fjället i regn och dimma till biskopssätet Kirkjuböur, och fick inte så värst mycket ut av det. Därför ville jag nu göra om det i solsken och med god sikt. För att variera mig valde jag att på ditvägen ta en annan väg än förra gången.

Väl upptrampad promenadstig över fjället

Ut ur Torshavn via landsvägen till Kirkjuböur och Velbastadur, men efter någon kilometer svängde jag in till vänster på en mindre väg som ledde förbi två gårdar och slutade vid en bäck alldeles innan stigningen uppåt började. En bro över bäcken, passerade em grind och sen fortsatte en boskapsstig, väl upptrampad och till och med stenlagd på vissa sanka ställen. Hela vägen upp var det bara att gå denna breda stig och väl uppe på platån fanns ett stenröse som utmärkte stigen.

På tämligen konstant höjd var det bara att följa stigen med intensiv rösning. Utsikten var enastående, man såg hela Hestur och Koltur, nordsidan av Sandoy, och bortanför Koltur kunde man se Midvagur och de östligaste fjällen på Vagar.

Jag fann det tråkigt att bara trippa fram så jag klättrade uppför berget till nästa platå där man mera tydligt kunde uppleva stenöknen på toppen. Jag tog det lugnt och kom lätt tilll Kirkjuböur och upplevde samhället helt annorlunda mot förra gången. Bördigt, frodiga trädgårdar med drivhus och en bedårande utsikt mot grannöarna. Endast en lätt bris krusade havet och man såg båtar passera till och från Skopun och Hestor.

800-åriga bondgården inget museum

Jag gick bort till den 800 år gamla bondgården och träffade en ung man och frågade ifall det var ett museum men fick veta att så inte var fallet. Alltså fick jag nöja mig med att se på gården utifrån precis som förra gången.

Gick ner till stranden bakom domkyrkoruinen och tittade på planktonen i vattnet. Satte mig på en sten i vattenbrynet och njöt av solen. Läste lite i Rifbjergs bok som är skriven i

dagboksform och verkar väldigt bra. När klockan var 14:30 bröt jag upp
och började på nytt vandra upp mot fjället. Nu gick jag från bebyggelsen rakt upp i berget, Inte snett som jag kommit ner. Det var beydligt brantare och när jag slutligen efter flera etapper uppnått topp-platån var jag rejält svettig. Nu var jag mitt uppe i den enorma stenöknen, stenar överallt i alla storlekar.

I dimman hade det varit omöjligt för mig hitta rösena här, men nu gick det fint för de låg så tätt. Fann att jag gått en hel del omvägar förra gången för att jag inte såg alla rösen. Passerade måsarnas häckningsplats och liksom förra gången väckte jag stor uppmärksamhet. Hundratals måsar kretsade över mig och skrek gällt Gao Gao.

Kom till stora sjön och såg till min förvåning två killar med fiskespö på motsatta stranden. Verkar otroligt att det skulle finnas någon fisk här.

Nedåt mot Torshavn var sluttningen betydligt mera långdragen och man gick länge nerför platå efter platå – hela tiden med utsikt mot ett soligt Torshavn. Framme i stan klockan 16:30, passerade statssjukhuset, varvet och fiskfabriken, ned genom hamnen och sedan upp i Torshavns äldsta del kring kyrkan. Smala gränder mellan de gamla husen med frodiga trädgårdar .

Kom åter ner i den moderna staden vid Jacobsens bokhandel, en gammal gård som byggts om till affär. Gick in och hittade flera flera intressanta böcker som jag köpte, bland annat en bok som hette ”*Färingar – Fränder*”, en aktuell och omfattande redovisning av det färöiska samhället och dess historia.

Här avslutar jag detta resebrev.

LARS EKLUND

PS: Jag var kvar på vandrarhemmet i Torshavn en natt till men nästa dag, den 22 augusti lämnade jag Färöarna och for med Kronprins Fredrik til Esbjerg och vidare hem hem till Sverige.
Handskrivna anteckningar om hemresan på: http://larseklund.in/resebrev/48_faeroe-del4_hemfarden

Övriga resebrev om denna resa:_

Resebrev Nr 12, 31 juli – 4 augusti 1973. TORSHAVN–KIRKJUBØUR

Resebrev Nr 30, 6–12 augusti 1973. STREYMOY–BORDOY–FUGLOY–KLAKSVIK